

Wat stilte laat zien | Jorunn Holkamp-Gerritsen | Winnaar volwassenen

De avond viel zacht over het uitgestrekte Friese landschap. De lucht was helder, maar een enkele donkere wolk dreef als een ongewenste gedachte boven de weilanden. Marrit trok haar jas strakker om zich heen en bleef even staan, haar blik op het oude boerderijtje gericht dat ze van haar oma had geërfd. Hier, aan de rand van het dorp, ver van het rumoer van de stad, had ze een plek willen creëren voor haar drie kinderen. Een veilige, vrije plek waar ze zouden kunnen opgroeien met de geur van gras en de roep van kieviten in de verte.

Maar vanavond voelde Marrit een onrust die haar sinds die ochtend niet had losgelaten. Het was begonnen met een vreemd telefoontje, een paar uur eerder. Slechts een zachte ademhaling aan de andere kant, zonder woorden, totdat de lijn plotseling doodsloeg. Ze had het weggeschoven, zichzelf streng toegesproken om niet zo achterdochtig te zijn. Toch voelde het anders. Alsof iets, of iemand, haar wereldje in de gaten hield.

Net toen ze naar binnen wilde gaan, viel haar oog op een flikkerend lichtje in de verte. Het leek niet op het warme schijnsel van een lantaarn, noch op de koplampen van een auto. Een vreemd, ijzig blauw licht danste door de bomen aan de rand van het erf. Haar hart klopte sneller. De kinderen lagen al op bed, boven in de kamer waar ze altijd het geluid van de wind door de oude ramen konden horen. Marrit slikte, zich bewust van de stilte om haar heen. Ze besloot dichterbij te gaan kijken.

Marrit liep langzaam over het grindpad, haar ogen gericht op het vreemde licht dat flakkerde bij de rand van het erf. Haar gedachten dwaalden naar haar drie kinderen, die boven lagen te slapen, onbewust van haar onrust. Tjalling, haar elfjarige zoon, scherpzinnig en altijd oplettend. Femke, negen, dromerig en vol verhalen. En kleine Jelte, pas zes, die nog elke avond met een knuffel in slaap viel.

De drie kinderen waren haar wereld en haar houvast sinds Harmen, haar man, anderhalf jaar geleden was vertrokken. Het nieuws van zijn vertrek had als een schok door het dorp gegaan; Harmen en Marrit leken het perfecte stel. Maar sinds hij weg was, had Marrit zich nog vaster vastgebeten in haar rol als moeder en de boerderij, zoals haar oma het altijd had gedaan. De kleine gemeenschap in het dorp had het zonder woorden begrepen: Marrit was sterk. Toch waren de afgelopen maanden zwaarder dan ze haar kinderen liet merken.

Het licht voor haar leek ineens te bewegen, alsof het haar ergens naartoe wilde lokken. Een koude rilling gleed over haar rug, maar ze dwong zichzelf door te lopen. Plots hoorde ze een zachte stem achter zich: "Mama?" Tjalling stond in de deuropening, zijn gezicht bleek. "Het is goed, jongen," fluisterde ze geruststellend, terwijl ze hem terug naar binnen stuurde. Maar diep vanbinnen voelde ze het – iets, of iemand, hield haar in de gaten.